

Poglavlje 1

I dok sjedim s jednom nogom prebačenom preko zaštitnog zidića i gledam dolje s dvanaestog kata na ulice Bostona, ne mogu si pomoći da ne razmišljam o samoubojstvu.

No ne o *vlastitom*. Dovoljno volim svoj život da ga želim proživjeti.

Više razmišljam o drugim ljudima i o tome kako oni uopće donesu odluku da jednostavno završe sa svojim životom. *Požale li ikad tu odluku?* U trenutku kad se puste, u onu sekundu prije udarca u tlo – mora biti barem malo žaljenja u tom kratkom slobodnom padu. Gledaju li oni kako tlo juri prema njima i pomisle li: „*Ah, sranje, ovo je bila uistinu loša zamisao.*”

Čini mi se da ipak to ne pomisle.

Ja često razmišljam o smrti. Posebice danas, s obzirom na to da sam upravo – prije dvanaest sati – održala jedan od najpovijesnijih posmrtnih govora kojem su stanovnici Plethore u državi Maine imali prilike svjedočiti. Dobro, možda nije baš najpovijesniji. Mogao bi se radije smatrati najkatastrofalnijim. Vjerojatno to ovisi o tome pitate li moju majku ili mene. *Moju majku, koja vjerojatno nakon današnjeg dana dobrih godinu dana neće razgovarati sa mnom.*

Nemojte me pogrešno shvatiti; taj posmrtni govor koji sam održala nije bio dovoljno dubok da ostane zabilježen u svjetskoj povijesti, poput onog koji je Brooke Shields održala na pogrebu Michaela Jacksona. Ili onog koji je održala sestra Stevea Jobsa. Ili brat Pata Tillmana. Ali bio je povijesni na svoj način.

Na početku sam bila nervozna. Ipak je to bio pogreb fenomenalnog Andrewa Blooma. Obožavanog gradonačelnika mog rodnog grada

Plethore u državi Maine. Vlasnika najuspješnije agencije za nekretnine u gradskim okvirima. Suprug obožavane Jenny Bloom, najcjenjenije pomoćne nastavnice u cijeloj Plethori. I otac Lily Bloom – one čudne djevojke s neukrotivom crvenom kosom koja se nekoć zaljubila u beskućnika i osramotila cijelu svoju obitelj.

To bih bila ja. Ja sam Lily Bloom, a Andrew je bio moj otac.

Čim sam danas održala govor njemu u čast, uhvatila sam let direktno za Boston i zauzela prvi krov koji sam uspjela naći. *Ponavljam, ne zato što imam samoubilačke misli.* Nemam se nikakvih planova baciti s ovoga krova. Samo mi je uistinu trebalo malo svježeg zraka i tišine, a to nažalost ne mogu dobiti iz mog stana na trećem katu koji uopće nema pristup krovu i uz cimericu koja se voli slušati kako pjeva.

Doduše, nisam računala na to koliko će ovdje gore biti hladno. Nije nepodnošljivo, ali nije ni ugodno. No barem se vide zvijezde. Mrtvi očevi i naporne cimerice, i upitni posmrtni govori nisu tako strašni kad je noć dovoljno vedra da doslovno osjećaš strahopoštovanje prema veličanstvenosti svemira.

Obožavam kad me nebo natjera da se osjećam beznačajno.

Sviđa mi se ova noć.

Ovaj... dajte da to parafraziram, jer prošlo glagolsko vrijeme prikladnije opisuje moje osjećaje.

Sviđala mi se ova noć.

Jer na moju nesreću, vrata su se upravo otvorila tako silovito da sam očekivala kako će stubište ispljunuti neko ljudsko biće na krov. Vrata se zalupe, a zatim uslijede brzi koraci po terasi. Nisam se udo-stojala ni pogledati. Tko god ta osoba bila, najvjerojatnije me neće ni primijetiti kako s lijeve strane vrata sjedim na rubu krova. Došla je u takvoj žurbi, nisam ja kriva ako pretpostavi da je sama.

Tiho uzdahnem, zatvorim oči i naslonim glavu na žbukani zid iza leđa, proklinjući svemir što mi je grubo oteo ovaj mirni, introspektivni trenutak. Najmanje što svemir može sada učiniti za mene jest pobrinuti se da je to žena, a ne muškarac. Ako već moram imati društvo, radije bih da je žensko. Snažna sam za svoju visinu i vjerojatno se znam obraniti u većini slučajeva, ali previše mi je ugodno i previše sam se opustila da bih usred noći bila na krovnoj terasi sama s nekim strancem. Možda

ću se uplašiti za svoju sigurnost i imati potrebu otići, a uistinu ne želim otići. Kao što sam već rekla... ugodno mi je.

Konačno dopustim očima da proputuju do siluete koja se nagnje preko ruba. Kakve sam ja sreće, on je definitivno muškarac. Čak i dok je ovako nagnut preko ograde, vidim da je visok. Široka su mu ramena u velikom kontrastu s krhkošću kojom je dlanovima obujmio pognutu glavu. Jedva uspijevam razaznati njegova leđa koja se mukotrpno podižu i spuštaju dok duboko udiše i polako izdiše.

Djeluje mi kao da je na rubu živčanog sloma. Razmišljam trebam li nešto reći da mu dam do znanja da nije sam, ili se nakašljati, ali dok se ja premišljam, on se okrene i udari nogom jednu od sklopivih ležaljki iza svojih leđa.

Ja se trznem kad ležaljka poleti preko terase, ali kako on nije svjestan da ima publiku, ne zaustavlja se samo na jednom udarcu. Ne prestaje udarati po toj ležaljci. A umjesto da popusti pred sirovom snagom njegove noge, ležaljka se samo odmiče sve dalje i dalje od njega.

Ova je ležaljka zasigurno napravljena od najtvrdjeg polimera.

Jednom sam gledala kako moj otac vozeći unatrag gazi vrtni stolić napravljen od tog materijala, a stolić mu se praktički smijao u lice. Udubio mu je branik, a na njemu nije bilo ni ogrebotine.

Ovaj tip očito shvaća da nije dorastao tako kvalitetnom materijalu jer konačno prestaje udarati ležaljku. Sad stoji nad njom, stisnutih šaka sa strane. Da budem iskrena, malo mu zavidim. Evo, čovjek svoju agresiju majstorski iskaljuje na vrtnom namještaju. Očito mu je dan bio usran, kao i meni moj, ali dok ja svoju agresiju držim zatomljenu dok se ne počne manifestirati u obliku pasivne agresije, on zapravo ima dobar ispušni ventil.

Moj ispušni ventil obično je bilo vrtlarstvo. Svaki put kad bih bila pod stresom, jednostavno bih otišla u vrt i iščupala svaki korov koji sam uspjela pronaći. No otkad sam se prije dvije godine preselila u Boston, nemam vrt. Ni terasu. Nemam ni korova.

Možda bih trebala investirati u ležaljku od najtvrdjeg polimera.

Zurim u tog tipa još malo, pitajući se hoće li se ikad maknuti. On samo ondje stoji, bulji u tu ležaljku. Ruke mu više nisu stisnute u šake. Počivaju mu na bokovima i po prvi put primjećujem da mu je košulja

malo tijesna oko bicepsa. Inače mu vrlo dobro pristaje, ali ruke su mu ogromne. Počinje žustro kopati po džepovima dok ne pronađe ono što traži i – sigurna sam, trudeći se osloboditi još nakupljene agresije – zapali joint.

Imam dvadeset tri godine, bila sam na faksu i tu i tamo uživala u ovoj istoj rekreativnoj drogi. Ne mislim osuđivati ovog tipa zato što ima potrebu zapaliti daleko od tuđih očiju. Ali o tome se radi – on *nije* sam. On samo to još ne zna.

Uvlači dug dim jointa i počinje se okretati prema rubu. Primijeti me dok otpuhuje dim. Zastane i na trenutak pogledi nam se sretnu. Ne djeluje šokirano, ali vidi se da mu nije ni drago što me vidi. Udaljen je otprilike tri metra, no zvijezde daju dovoljno svjetla da vidim kako mu oči polako klize preko moga tijela ne otkrivajući ni jednu jedinu misao. Ovaj tip je dobar blefer. Gleda me napola škiljeći, a usta su mu ravna kao crta, poput muške verzije Mona Lize.

„Kako se zoveš?” pita.

Osjetim njegov glas u želucu. To nije dobro. Glasovi bi se trebali zaustaviti u ušima, ali ponekad – zapravo ne baš često – neki se glas probije dalje od mojih ušiju i odjekuje mi po cijelom tijelu. On ima jedan od takvih glasova. Dubok, samouvjeren, pomalo poput maslaca.

Kad mu ne odgovorim, on ponovno prinese joint ustima i povuče još jedan dim.

„Lily”, konačno kažem. *Mrzim svoj glas*. Zvuči preslabašno da bi uopće dopro do njegovih ušiju, a pogotovo da bi odjekivao po njegovom tijelu.

On malo podigne glavu i kimne prema meni. „Lily, hoćeš li molim te sići odavde?”

Tek kad to izgovori, primijetim njegovo držanje. On sad stoji uspravno, čak ukočeno. Skoro kao da ga je strah da ću pasti. *Neću pasti*. Rub je širok barem trideset centimetara, a većinom sam na strani krova. Kad bih i izgubila ravnotežu, lako bih se uspravila, da ne spominjem da je vjetar na mojoj strani.

Skrenem pogled na svoje noge, a zatim ga opet dignem prema njemu. „Ne, hvala. Sasvim mi je ugodno ovdje gdje jesam.”

On se malo okrene, kao da ne može gledati ravno u mene. „Molim te, siđi dolje.” Ovo je sada više zahtjev, unatoč riječi *molim*. „Ovdje ima sedam praznih ležaljki.”

„Skoro šest”, ispravim ga, podsjećajući ga da je jednu upravo pokušao ubiti. Njemu moj odgovor nije smiješan. Kad ga odbijem poslušati, on napravi nekoliko koraka prema meni.

„Dijeli te tek deset centimetara od pada u smrt. A meni je toga za danas previše.” On mi ponovno pokaže rukom da siđem. „Uzrujavaš me. A da ne spominjem to da me spuštaš.”

Zakolutam očima i prebacim noge na terasu. „Bože sačuvaj da joint propadne.” Skočim dolje i obrišem ruke o traperice. „Bolje?” kažem dok hodam prema njemu.

On glasno odahne, kao da je cijelo vrijeme dok sam sjedila na tom rubu zadržavao dah. Prolazim kraj njega uputivši se na onu stranu krova s boljim pogledom i ne mogu si pomoći da ne primijetim kako je nažalost jako sladak.

Ne. Sladak je uvreda.

Ovaj tip je *predivan*. Njegovan, miriše na lovu, izgleda nekoliko godina stariji od mene. Pojave mu se sitne borice u kutovima očiju dok me slijedi pogledom, a čini mi se da su mu usne naškubljene, čak i kad nisu. Kad stignem do one strane zgrade koja gleda na ulicu, nagnem se naprijed i zurim u aute ispod, pokušavajući ne djelovati impresionirana njime. Vidim već po njegovoj frizuri da je ona vrsta muškaraca kojima se ljudi lako impresioniraju i odbijam mu nahraniti ego. Što ne znači da je učinio nešto što bi me natjeralo da pomislim da uopće ima ego. Ali, odjeven je u sportsku košulju marke Burberry, a nisam sigurna da me ikada u životu primijetio netko tko si takvu košulju može lako priuštiti.

Čujem korake kako mi prilaze s leđa, a zatim se on naslanja na ogradu kraj mene. Krajičkom oka gledam kako uvlači još jedan dim jointa. Kad završi, ponudi mi ga, ali ja odmahnem rukom. Zadnje što mi sada treba jest biti pod utjecajem u društvu ovog tipa. Već njegov glas je neka vrsta droge. Nekako ga želim opet čuti pa mu postavim pitanje.

„Onda, što ti je ona ležaljka učinila da te tako razljutila?”

On me pogleda. Onako, *stvarno* me pogleda. Gleda me u oči i samo zuri, intenzivno, kao da mi sve moje tajne pišu na licu. Nikad u

životu nisam vidjela tako tamne oči poput njegovih. Možda i jesam, no doimaju se tamnijima kad su nalijepljene na tako zastrašujuću pojavu. On mi ne odgovara na pitanje, ali ja ne odustajem jer sam previše znatiželjna. Ako me natjerao da siđem s vrlo mirnog, ugodnog ruba, onda očekujem da me zabavi odgovorima na moja znatiželjna pitanja.

„Je li riječ o ženi?” pitam ga. „Slomila ti je srce?”

On se tiho nasmije na ovo pitanje. „Kad bi barem moji problemi bili tako trivijalni kao što je ljubav.” Naginje se prema zidu da bi me pogledao u oči. „Na kojem katu živiš?” Lizne prste i uštipne kraj jointa, a zatim ga pospremi u džep. „Nisam te dosad nikad primijetio.”

„Zato što ne živim ovdje.” Pokažem prstom u smjeru svog stana. „Vidiš onu zgradu osiguranja?”

On škilji prema smjeru koji pokazujem. „Vidim.”

„Ja živim u zgradi pored. Preniska je da bi se vidjela odavde. Ima samo tri kata.”

Nalaktio se na rub i opet me gleda. „Ako živiš tamo, što radiš tu? Tvoj dečko tu živi?”

Zbog njegovog se komentara nekako osjećam jeftino. Ovo je bezvezno – najobičniji amaterski ulet. S obzirom na njegov izgled, znam da je vještiji od ovog. Pretpostavljam da složenije ulete čuva za žene koje smatra vrijednima.

„Imaš lijep krov”, kažem mu.

On podigne obrvu, čekajući bolje objašnjenje.

„Trebalo mi je svježeg zraka. Mjesto za razmišljanje. Otvorila sam Google Earth i pronašla najbližu zgradu s pristojnom krovnom terasom.”

On me promatra uz smiješak. „Barem si praktična”, kaže. „To je dobra osobina.”

Barem?

Kimam, jer ja *jesam* praktična. I to *jest* dobra osobina.

„Zašto si trebala svježeg zraka?” pita me.

Zato što sam danas sahranila svoga oca i održala povijesno katastrofalni posmrtni govor i sada se osjećam kao da ne mogu disati.

Ponovno se okrenem naprijed i polako izdahnem. „Možemo li samo malo šutjeti?”

Činilo se da mu je laknulo zato što sam zamolila za tišinu. Naginje se preko ruba i pusti ruku da mu visi dolje dok zuri u ulicu. Ne mijenja položaj neko vrijeme, a ja cijelo vrijeme buljim u njega. On vjerojatno zna da buljim, no čini se da ga nije briga.

„Prošlog mjeseca neki je čovjek pao s ovog krova”, kaže on.

Živciralo bi me kako ne poštuje moju molbu za tišinom, ali ovo me sad zaintrigiralo.

„To je bio nesretni slučaj?”

On slegne ramenima. „To nitko ne zna. Dogodilo se navečer. Njegova žena je rekla da je bila spremala večeru, a on joj je rekao da će se popeti ovamo gore da malo slika zalazak sunca. Bio je fotograf. Ljudi misle da se nagnuo preko ruba da fotografira vedutu grada i poskliznuo se.”

Pogledam preko ruba pitajući se kako se netko uopće može dovesti u situaciju da može slučajno pasti. A onda se sjetim da sam prije samo nekoliko minuta sjedila s nogama prebačenim preko ruba krova.

„Kad mi je sestra rekla što se dogodilo, jedino o čemu sam mogao razmišljati jest je li uspio napraviti dobru sliku. Znaš, nadao sam se da njegov fotoaparatus nije pao zajedno s njim jer to bi bila prava šteta. Umrijeti zbog ljubavi prema fotografiji, a ni ne uspjeti uslikati tu posljednju sliku koja te koštala života.”

Njegovo razmišljanje me nasmije. Iako nisam sigurna da sam se trebala nasmijati na to. „Zar ti uvijek kažeš ono što ti je na pameti?”

On slegne ramenima. „Većini ljudi ne.”

Ova rečenica mi izmami smiješak. Sviđa mi se to što me on uopće ne poznaje, ali iz nekog razloga, koji god to bio, on mene ne smatra većinom ljudi.

Naslanja leđa na rub i prekriži ruke na prsima. „Tu si rođena?”

Odmahujem glavom. „Ne, nisam. Dospelila sam se iz Mainea nakon faksa.”

On namršti nos i to mi je nekako seksi. Gledati ovog tipa – odjevenog u košulju Burberry i s frizuricom od dvjesto dolara – kako radi smiješne face.

„To znači da si u bostonskom čistilištu, je li? To mora biti grozno.”

„Što ti to znači?” pitam ga.

Kut njegovih usana se izvije prema gore. „Turisti te tretiraju kao domaću osobu, a domaći kao turista.”

Smijem se. „Ideš. To je jako točan opis.”

„Ja sam tu tek dva mjeseca. Još nisam ni u čistilištu što znači da ti ide bolje nego meni.”

„Zašto si došao u Boston?”

„Radi stažiranja. A i sestra mi živi ovdje.” On lupi nogama o pod. „Zapravo, točno tu ispod nas. Udala se za kompjutorskog genijalca iz Bostona i kupili su cijeli gornji kat.”

Pogledam dolje. „Cijeli gornji kat?”

On kima. „Srečković radi od doma. Ne mora se ni presvući iz pidžame, a zarađuje sedam znamenaka godišnje.”

Istina, pravi srečković.

„Kakvo stažiranje? Ti si doktor?”

On kima. „Neurokirurg. Ostalo mi je još manje od godine i onda je službeno.”

Elegantan, rječit i pametan. *I puši travu.* Da je ovo pitanje na testu, pitala bih se koji odgovor tu ne pripada „Doktori smiju pušiti travu?”

On se naceri. „Vjerojatno ne. Ali kad povremeno ne bismo zapalili, mnogo više liječnika bi skočilo preko ruba ovakvih zgrada, uvjeravam te.” Ponovno gleda naprijed, naslonivši bradu na ruke. Oči su mu sada zatvorene, kao da uživa u vjetru koji mu oplahuje lice. Ovako uopće ne izgleda tako zastrašujuće.

„Hoćeš čuti nešto što samo domaći ljudi znaju?”

„Svakako”, kaže on, ponovno se usredotočivši na mene.

Ja pokažem prema istoku. „Vidiš onu zgradu? Onu tamo sa zelenim krovom?”

On kima.

„Iza nje, u ulici Melcher ima jedna zgrada. A na vrhu te zgrade je kuća. Onako, prava kuća, sagrađena na krovu. Ne može se vidjeti s ulice, a zgrada je tako visoka da malo ljudi uopće zna da kuća postoji.”

On djeluje impresionirano. „Stvarno?”

Ja kimam. „Vidjela sam je dok sam pretraživala Google Earth, pa sam malo istraživala. Navodno je dobila građevinsku dozvolu 1982. Zar to nije genijalno? Živjeti u kući na vrhu zgrade?”

„Imaš čitav krov za sebe”, kaže on.

Nisam o tome razmišljala. Kad bi to bila moja kuća, mogla bi gore zasaditi vrt. Imala bih ispušni ventil.

„Tko živi u njoj?” pita me.

„To nitko zapravo ne zna. To je jedna od velikih bostonskih tajni.”

On se smije pa me upitno pogleda. „A koje su to druge velike bostonske tajne?”

„Tvoje ime.” Čim to izgovorim, lupim se dlanom o čelo. Ovo je zvučalo kao najjadniji mogući ulet i samo se mogu smijati samoj sebi.

On se smiješi. „Ryle”, kaže. „Ryle Kincaid.”

Uzdahnem i utonem u sebe. „To je stvarno veličanstveno ime.”

„A zašto ti je to tužno?”

„Zato što bih dala sve da imam veličanstveno ime.”

„Ne sviđa ti se ime Lily?”

Nagnem glavu i pogledam ga ispod oka. „Prezime mi je... Bloom¹.”

On šuti. Osjećam da pokušava obuzdati sažaljenje.

„Znam. Grozno je. To je ime za dvogodišnju djevojčicu, a ne za dvadeset trogodišnju ženu.”

„Dvogodišnja djevojčica će imati isto ime koliko god stara bila. Imena nisu nešto što na kraju prerastemo, Lily Bloom.”

„Na moju nesreću”, kažem. „Ali još gore je to što ja obožavam vrtnarstvo. Volim cvijeće. Biljke. Uzgajati nešto. To mi je strast. Uvijek sam sanjala o tome da ću otvoriti cvjećarnicu, no bojim se da kad bih to ostvarila, ljudi bi mislili da moja želja nije autentična. Mislili bi da pokušavam kapitalizirati svoje ime i da mi cvjećarstvo zapravo nije posao iz snova.”

„Možda”, kaže on. „Ali kakve to ima veze?”

„Nikakve, valjda.” Uhvatim se kako tiho šapćem „*Cvjećarnica kod Lily Bloom*.” Vidim ga da se smješka. „To je uistinu sjajno ime za cvjećarnicu. Ali ja imam magisterij iz ekonomije. To bi bilo ponižavajuće, što kažeš? Sad radim za najveću marketinšku firmu u Bostonu.”

„Imati vlastiti biznis nije ponižavajuće”, kaže on.

Podignem obrvu. „Osim ako ne propadne.”

1) *Bloom* na engleskom znači cvijet ili cvat, a *lily* znači ljiljan. (op. prev)

On kima. „Osim ako ne propadne”, kaže. „Onda, Lily Bloom, koje ti je srednje ime?”

Zastenjem, a on podigne glavu.

„Hoćeš reći da je još gore.”

Spustim glavu u dlanove i kimam.

„Rose?”

Odmahnem glavom. „Još gore.”

„Violet?”

„Da barem.” Zadrhtim i promrmljam: „*Blossom*.”

Nastupi kratka tišina. „Vrag mater”, kaže on tiho.

„Aha. Blossom je djevojačko prezime moje majke i moji su roditelji smatrali da je sudbina to što su njihova prezimena sinonimi. I naravno, kad su me dobili, cvijet im je bio prvo ime.”

„Tvoji roditelji su pravi šupci.”

Jedan od njih jest. *Tj. bio je*. „Otac mi je umro ovoga tjedna.”

On me pogleda. „Ma nemoj. Ne padam na te fore.”

„Ozbiljno ti kažem. Zato sam noćas i došla ovamo. Samo mi je trebalo da se dobro isplaćem.”

Zuri u mene sumnjičavo kako bi se uvjerio da ga ne zafrkavam. Ne ispričava se zbog svog gafa. Umjesto toga, vidim mu u očima da je sad još znatizelniji, kao da je istinski zaintrigiran. „Jeste li bili bliski?”

To je teško pitanje. Spustim bradu na prekrížene ruke i opet se zagledam u ulicu. „Ne znam”, kažem, slegnuvši ramenima. „Kao njegova kći, voljela sam ga. Ali kao ljudsko biće, mrzila sam ga.”

Osjećam da me neko vrijeme gleda, a zatim kaže: „Sviđa mi se to. Ta tvoja iskrenost.”

Njemu se sviđa moja iskrenost. Mislim da sam se zacrvjenjela.

Oboje neko vrijeme opet šutimo, a onda on kaže: „Poželiš li ponekad da su ljudi malo prozirniji?”

„Kako to misliš?”

On počne prčkati po komadu žbuke dok ga ne odlomi palcem. Baci ga preko ruba. „Mislim da svi glume tko su zapravo, a duboko u duši svi smo jednako sjebani. Samo neki od nas to bolje skrivaju od drugih.”

2) Cvijet, procvat (op. prev.)

Ili je trava počela djelovati, ili je samo jako introspektivan. Kako god bilo, meni je to u redu. Najdraži su mi oni razgovori kod kojih nema pravih odgovora.

„Ne mislim da je loše biti malo oprezan”, kažem. „Gole istine nisu uvijek lijepe.”

Neko vrijeme zuri u mene. „*Gole istine*”, ponovi. „To mi se sviđa.” Okreće se i hoda do sredine terase. Stavlja na mjesto jednu od ležaljki iza mene i sjeda na nju. To je ona vrsta koja baš služi za ležanje pa stavi ruke iza glave i zapilji se u nebo. Ja zauzmem ležaljku kraj njega i namjestim je u isti položaj kao i on svoju.

„Lily, reci mi neku голу istinu.”

„U vezi s čim?”

On slegne ramenima. „Ne znam. Nešto na što nisi ponosna. Nešto zbog čega ću se ja osjećati malo manje sjebanano u duši.”

Zuri u nebo i čeka da odgovorim. Pogledom pratim crtu njegove brade, krivulju obraza, obris usana. Obrve su mu skupljene jer je udubljen u razmišljanje. Ne znam zašto, ali čini mi se da njemu sada treba razgovor. Razmišljam o njegovu pitanju i pokušavam smisliti iskreni odgovor. Kad ga smislim, skrenem pogled s njega opet na nebo.

„Moj otac je bio nasilan. Ne prema meni – prema mojoj majci. Tako bi se razbjesnio kad bi se svađali da bi je ponekad udario. Kad bi se to dogodilo, sljedećih tjedan ili dva bi joj se pokušavao iskupiti. Na primjer, kupovao bi joj cvijeće ili nas vodio van na finu večeru. Ponekad bi meni nešto kupio zato što je znao da mi je grozno kad se svađaju. Kad sam bila mala, često bih se radovala večerima kad bi se svađali. Zato što sam znala da ako je udari, sljedeća dva tjedna bit će odlična.” Zastanem. Nisam sigurna da sam ikad to sama sebi priznala. „Naravno, da sam mogla, bila bih se pobrinula da je on nikad više ne dotakne. Ali nasilje je postalo u njihovom braku neizbježno, postalo je normalno. Kad sam malo odrasla, shvatila sam da sam time što se ne borim protiv toga jednako kriva. Većinu života provela sam mrzeći ga zato što je tako zla osoba, ali nisam sigurna da sam ja mnogo bolja. Možda smo i ja i on loši ljudi.”

Ryle me pogleda zamišljeno. „Lily”, kaže znakovito. „Nema *loših ljudi*. Mi smo svi samo ljudi koji ponekad rade loše stvari.”

Otvorim usta da odgovorim, ali od njegovih misli ostanem bez riječi. *Mi smo svi samo ljudi koji ponekad rade loše stvari.* Mislim da je to na neki način točno. Nitko nije isključivo loš, niti je nitko isključivo dobar. Neki se samo moraju više truditi kako bi potisnuli ono loše.

„Sad si ti na redu”, kažem mu.

S obzirom na njegovu reakciju, mislim da možda ne želi igrati vlastitu igru. Duboko uzdiše i prstima prelazi kroz kosu. Otvora usta da nešto kaže, a zatim ih opet zatvara. Razmišlja malo, a onda konačno progovori. „Večeras sam gledao kako umire jedan mali dečko.” U glasu mu se čuje očaj. „Imao je samo pet godina. On i njegov brat pronašli su pištolj u roditeljskoj sobi. Mlađi brat ga je držao i slučajno je opalio.”

Želudac mi se stisne. Mislim da je ovo malo previše istine za mene.

„Kad je stigao na operacijski stol, više se ništa nije moglo učiniti. Svima okolo – medicinskim sestrama, drugim liječnicima – svima je bilo tako silno žao obitelji. Jadni roditelji, rekli su. Ali kad sam morao otići u čekaonicu i reći tim roditeljima da njihovo dijete nije preživjelo, nisam osjećao nimalo sućuti za njih. Želio sam da pate. Želio sam da osjete težinu svoje gluposti zato što drže napunjeni pištolj unutar dosoga dvoje nevine djece. Želio sam da znaju da oni nisu samo izgubili dijete, nego su upravo i uništili čitav život onoga koji je slučajno povukao okidač.”

Isuse Kriste. Nisam bila pripremljena na tako nešto.

Ne mogu uopće pojmiti kako neka obitelj može nastaviti dalje nakon nečeg takvog. „Jadni brat tog dečka”, kažem. „Ne mogu ni zamisliti što će to njemu učiniti – vidjeti nešto takvo.”

Ryle otrese nešto s koljena traperica. „Uništiti će mu život, to će mu učiniti.”

Okrenem se na stranu prema njemu i naslonim glavu na dlan. „Je li to teško? Gledati tako nešto svakoga dana.”

On malo odmahne glavom. „Trebalo bi biti puno teže, ali što sam više u društvu smrti, ona sve više postaje samo dio života. Ne znam baš kako se osjećam u vezi s tim.” Ponovno me pogleda u oči. „Daj mi još jednu”, kaže. „Mislim da je moja bila malo bolesnija od tvoje.”

Ne slažem se, ali mu ispričam o jednoj bolesnoj stvari koju sam učinila prije samo dvanaest sati.

„Mama me prekjučer zamolila da danas održim posmrtni govor na očevu pogrebu. Rekla sam joj da mi to nije drago – da bih se mogla prejakno rasplakati da bih govorila pred ljudima – ali to je bila laž. Jednostavno to nisam željela učiniti jer smatram da posmrtno govore trebaju držati oni koji su poštovali preminulog. A ja nisam baš poštovala svoga oca.”

„I, jesi li to učinila?”

Kimnem. „Jesam. Jutros.” Sjednem uspravno, podvučem noge pod sebe i okrenem se prema njemu. „Hoćeš li ga čuti?”

On se smiješi. „Svakako.”

Prekrižim ruke u krilu i duboko udahnem. „Nisam imala pojma što reći. Otprilike jedan sat prije pogreba rekla sam majci da to ne želim učiniti. Ona mi je rekla da je to lako i da bi moj otac želio da ja održim govor. Rekla je da samo moram doći na pozornicu i reći pet lijepih činjenica o svom ocu. I... točno sam to učinila.”

Ryle se nalakti i djeluje još zaintrigiranije. Vidi mi na licu da priča postaje sve gora. „O, ne, Lily. Što si učinila?”

„Evo. Odigrat ću ti cijeli prizor.” Ustanem i hodam do druge strane svoje ležaljke. Uspravim ramena i glumim da gledam u istu prepunu prostoriju u kojoj sam jutros bila. Nakašljem se.

„Dobar dan. Moje ime je Lily Bloom, ja sam kći Andrewa Blooma. Hvala vam što ste nam se danas pridružili da oplakujemo njegov gubitak. Željela bih u ovom času podijeliti s vama pet lijepih činjenica o svome ocu. Prva je...”

Pogledam dolje Rylea i slegnem ramenima. „To je to.”

On sjedne. „Što ti to znači?”

Sjednem na ležaljku i legnem. „Stajala sam tamo pune dvije minute ne rekavši ni jednu jedinu riječ. Ne postoji nijedna lijepa činjenica koju sam mogla reći o tom čovjeku – pa sam zato samo šutke zurila u okupljene dok moja majka nije shvatila što radim i rekla mom tetku da me odvede s podija.”

Ryle nagne glavu. „Zešaš me? Održala si anti-posmrtni govor na sprovodu vlastitog oca?”

Kimnem. „Nisam ponosna na to. *Misl*im da nisam. Ovaj, da je bilo po mom, on bi bio bolja osoba i ja bih tamo stajala i govorila čitav sat.”

Ryle se opet ispruži na ležaljci. „Ajme”, kaže, odmahujući glavom. „Ti si moj heroj. Upravo si spalila mrtvaca.”

„To je neukusno.”

„Ah, da. Gola istina boli.”

Ja se nasmijem. „Sad si ti na redu.”

„Ovo ne mogu nikako nadmašiti”, kaže.

„Sigurna sam da se možeš barem približiti.”

„Nisam baš siguran.”

Zakolutam očima. „Da, možeš. Nemoj me tjerati da se osjećam kao gora osoba od nas dvoje. Reci mi svoju najsvježiju misao koju veći ljudi ne bi izrekla naglas.”

On stavlja ruke iza glave i gleda me ravno u oči. „Ja bih se jebao s tobom.”

Ja razjapim usta. A zatim ih naglo zatvorim.

Mislim da sam ostala bez riječi.

On me gleda nevinim pogledom. „Pitala si me za najsvježiju misao i ja sam ti je rekao. Preljepa si. A ja sam muško. Kad ne bi imala ništa protiv jednonoćnih avantura, odveo bih te dolje u svoju sobu i poševio.”

Ne mogu ga ni gledati. Zbog njegove izjave istovremeno me prožimaju brojni različiti osjećaji.

„Ovaj, imam nešto protiv jednonoćnih avantura.”

„To sam i mislio”, reče. „Ti si na redu.”

On je tako nonšalantan; ponaša se kao da me nije upravo ostavio bez riječi.

„Trebalo mi malo vremena da se regrupiram nakon ove”, kažem uz smijeh. Pokušavam smisliti nešto barem malo šokantno, ali ne mogu zaboraviti činjenicu da je on upravo rekao ono što je rekao. Naglas. Možda zato što je neurokirurg, a nikad nisam pomišljala da bi se netko tako obrazovan tako opušteno razbacivao s riječi jebati.

Priberem se... donekle... i kažem: „Dobro. Kad smo već kod toga... prvi tip s kojim sam se poševala bio je beskućnik.”

On se naglo pridigne i pogleda me. „O, moram čuti tu priču.”

Ispružim ruku i spustim glavu na nju. „Odrasla sam u Maineu. Živjeli smo u prilično pristojnom kvartu, ali ulica iza naše kuće nije bila baš u najboljem stanju. Naše stražnje dvorište graničilo je s jed-

nom praznom kućom neprikladnom za život, pokraj koje su bila dva napuštena gradilišta. Sprijateljila sam se s tipom po imenu Atlas koji je živio u toj kući. Nitko nije znao da on tamo živi osim mene. Običavala sam mu donositi hranu i odjeću i razne stvari. Sve dok to moj otac nije saznao.”

„Što je otac učinio?”

Brada mi se stisne. Ne znam zašto mu ovo pričam kad se još uvijek moram silom truditi da svakodnevno ne razmišljam o tome. „Prebio ga je.” Ovo je gola istina, no dalje ne želim o toj temi. „Ti si na redu.”

On me neko vrijeme samo gleda, kao da zna da je ta priča mnogo kompleksnija. No zatim skrene pogled. „Gadi mi se pomisao na brak”, kaže. „Imam skoro trideset godina i nemam se nikakvu želju oženiti. A pogotovo ne želim djecu. Jedino što želim od života je uspjeh. Mnogo uspjeha. Ali ako to nekom priznam naglas, zvučim arogantno.”

„Profesionalni uspjeh? Ili društveni status?”

„Oboje. Svatko može imati djecu. Svatko se može oženiti. Ali ne može svatko biti neurokirurg. Jako se ponosim time. I ne želim samo biti sjajan neurokirurg. Želim biti najbolji u svom području.”

„Imaš pravo. Kad to kažeš zvučiš arogantno.”

On se nasmiješi. „Moja majka se boji da ću potratiti život zato što samo radim.”

„Ti si neurokirurg i tvoja majka je *razočarana* tobom?” Smijem se. „Dragi Bože, to je ludo. Jesu li roditelji ikad zadovoljni sa svojom djecom? Mogu li ona ikad biti dovoljno dobra?”

On odmahuje glavom. „Moja djeca neće biti. Malo je ljudi tako ambiciozno kao ja, pa bih ih samo osudio na neuspjeh. Zato nikad neću imati djecu.”

„Ryle, mislim da je to jako pošteno. Većina ljudi odbija priznati da su previše sebični da bi imali djecu.”

On odmahuje glavom. „O, ja sam *daleko* previše sebičan da bih imao djecu. I definitivno sam previše sebičan da bih bio u vezi.”

„Kako to onda izbjegavaš? Jednostavno ne izlaziš sa ženama?”

Naglo me pogleda, cerekajući se jedva primjetno. „Kad imam vremena, postoje cure koje zadovoljavaju te potrebe. Ništa mi glede toga

ne nedostaje, ako me to pitaš. Ali ljubav mi nikad nije bila privlačna. Uvijek sam je smatrao prvenstveno gnjavažom.”

Da barem ja tako gledam na ljubav. Život bi mi bio toliko lakši. „Zavidim ti. Ja živim u nadi da negdje postoji savršeni muškarac za mene. Lako se obeshrabrim jer čini mi se da nitko nije dorastao mojim standardima. Osjećam se kao da sam u vječnoj potrazi za Svetim gralom.”

„Trebala bi probati moju metodu”, kaže on.

„A to je?”

„Jednonoćne avanture.” On podigne obrvu, kao da mi se nudi.

Drago mi je što je mrak jer mi lice gori. „Nikad ne bih spavala s nekim ako ne bih vidjela da to nekamo ide.” Kažem to glasno, ali mojim riječima nedostaje samouvjerenosti.

On duboko udahne, a zatim se okrene na leđa. „Nisi taj tip cure, ha?” Ovo kaže s tračkom razočaranja u glasu.

Ja sam jednako razočarana. Nisam sigurna da ga zapravo želim odbiti ako nešto pokuša, no sada sam upravo uništila tu mogućnost.

„Ako ne bi *spavala* s nekim koga si tek upoznala...” Opet me pogleda u oči. „Koliko bi daleko ipak išla?”

Nemam odgovor na to pitanje. Okrenem se opet na leđa zato što zbog toga kako me gleda poželim preispitati svoj stav o jednonoćnim avanturama. Zapravo, nisam nužno protiv njih. Samo mi ih nikad nije predložio netko tko bi eventualno došao u obzir.

Sve dosad. *Barem mislim*. Je li on meni to uopće predložio? Flert mi nikad nije bio jača strana.

Pruž a ruku i hvata rub moje ležaljke. Brzim pokretom, uz minimalni napor, privlači moju ležaljku prema sebi dok ne udari u njegovu.

Cijelo tijelo mi se ukoči. On je sada tako blizu da osjećam toplinu njegova daha kako reže hladan zrak. Da ga sada pogledam, njegovo lice bilo bi tek nekoliko centimetara od mojeg. Odbijam ga pogledati jer bi me vjerojatno poljubio, a ja ne znam baš ništa o ovom tipu, osim nekoliko golih istina. Ali to mi uopće ne opterećuje savjest kad on položi ruku na moj trbuh.

„Lily, koliko bi daleko išla?” Glas mu je dekadentan. Gladak. Putuje ravno do mojih nožnih prstiju.

„Ne znam”, prošapćem.

Prsti mu počnu gmizati prema rubu moje košulje. Počinje ju polako odmicati gore dok se ne pokaže komadić moga trbuha. „O, Isuse”, prošapćem, osjećajući toplinu njegove ruke dok klizi uz moj trbuh.

Iako znam da to nije pametno, okrenem se opet prema njemu i pogled u njegovim očima sasvim me razoruža. On je pun nade i gladan, i sasvim samouvjeren. Zarije zube u svoju donju usnu dok mu ruka putuje gore uz moju košulju. Znam da osjeća moje srce koje mahnito lupa. Dovraga, vjerojatno ga može i čuti.

„Je li ovo predaleko?”

Ne znam što me spopalo, ali odmahnem glavom i kažem: „Ni približno.”

Naceri se, a prsti mu kliznu pod moj grudnjak, lagano se šuljajući po mojoj koži koja se sad naježila.

Čim mi se vjeđe čvrsto zatvore, zaglušujuća zvonjava propara zrak. Njegova ruka se ukoči kad shvatimo da je to mobitel. *Njegov* mobitel.

On spusti čelo na moje rame. „K vragu.”

Namrštim se kad izvadi ruku iz moje košulje. Petlja po džepu tražeći mobitel, ustaje i udalji se nekoliko koraka da primi poziv.

„Dr. Kincaid”, kaže. Pozorno sluša dok se rukom hvata za potiljak. „A što je s Robertsom? Ja sada nisam ni trebao biti dostupan za intervencije.” Uslijedi još malo tišine, a zatim: „Da, daj mi deset minuta. Stižem.”

Završava poziv i vraća mobitel u džep. Kad se okrene prema meni, djeluje malo razočarano. Pokaže na vrata koja vode prema stubama. „Moram...”

Kimam. „U redu je.”

Gleda me neko vrijeme, a zatim podigne prst. „Ne miči se”, kaže, ponovno posežući za mobitelom. Prilazi bliže i drži ga gore kao da će me slikati. Zamalo se usprotivim, ali uopće ne znam zašto bih. Kompletно sam odjevena. Samo se iz nekog razloga tako ne osjećam.

Slika me kako ležim na ležaljci, ruku opuštenih iznad glave. Nemam pojma što kani učiniti s tom slikom, ali drago mi je da me je slikao. Sviđa mi se što je imao želju zapamtiti kako izgledam, iako zna da me nikada više neće vidjeti.

Nekoliko sekundi zuri u fotografiju na zaslonu i smiješi se. Skoro sam u iskušenju da i ja njega slikam, ali nisam sigurna da bih željela podsjetnik na nekoga koga više nikad neću vidjeti. Malo je depresivna ta pomisao.

„Drago mi je što smo se upoznali, Lily Bloom. Nadam se da ćeš pobijediti statistiku i doista ostvariti svoje snove.”

Nasmiješim se, istovremeno rastužena i zbunjena ovim tipom. Mislim da nikad nisam provela vrijeme s nekim poput njega – nekim potpuno drugačijeg životnog stila i poreznog razreda. I vjerojatno više nikad neću. Ali ugodno sam iznenađena uvidom da uopće nismo tako različiti.

Zabluda potvrđena.

On nakratko gleda u svoje noge dok stoji u pomalo nesigurnoj pozi. Čini se kao da je rastrgan željom da mi još nešto kaže i potrebom da ode. Pogleda me još jednom zadnji put – ovoga puta s pravim pokeraskim licem. Vidim razočaranje u načinu na koji su mu usne malo obješene prije nego se okrene i uputi u suprotnom smjeru. Otvara vrata i čujem njegove korake dok juri niz stube. Opet sam sama na krovnoj terasi, ali na moje iznenađenje, sada me to malo rastužuje.